

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.193 van 23 juni 2016
in de zaak A. 214.476/XII-8009**

In zake: de BVBA YDE'S BOMENVERVOER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Weegmann
kantoor houdend te 8000 Brugge
Filips de Goedelaan 11
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
woonplaats kiezend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 20/4
Agentschap Wegen en Verkeer T.a.v. Veerle Vanempten

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 december 2014, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de administrateur – generaal van het Agentschap Wegen en Verkeer op 16 oktober 2014 waarbij aan de bvba YDE'S BOMENVERVOER een administratieve geldboete werd opgelegd van 2100,00 EUR wegens beschadiging van het wegdek door overlading van een voertuig”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 mei 2016.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Saar Degelas, die verschijnt voor de verzoekende partij, en adjunct van de directeur Veerle Vanempten, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 1 oktober 2013 wordt een vrachtwagen met oplegger, bestuurd door Dominique Santy, werknemster van de verzoekende partij, door de wegeninspectie gecontroleerd op de autosnelweg E17 te Kortrijk. Bij weging van het voertuig wordt vastgesteld dat het voertuig overladen is. Op de eerste as van de trekker bedraagt de overlading 1378 kg. Op de eerste as van de oplegger bedraagt de overlading 2362 kg, op de tweede as 2401 kg en op de derde as 2517 kg. Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 56 van het decreet van 19 december 1998 'houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999' (hierna het Aslastendecreet).

3.2. Op 23 oktober 2013 wordt het proces-verbaal overgemaakt aan de procureur des Konings te Kortrijk met het verzoek om overeenkomstig artikel 59 van het Aslastendecreet binnen een termijn van 90 dagen (eventueel verlengbaar met 30 dagen) mee te delen welk gevolg aan de zaak zal worden gegeven. Op 13 januari 2014 wordt meegedeeld dat het openbaar ministerie geen vervolging zal instellen.

3.3. Op 12 maart 2014 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de overtreder een administratieve geldboete van 3000 euro op te leggen en de verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze administratieve geldboete. Deze beslissing wordt dezelfde dag met een aangetekende brief aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

3.4. Op 14 maart 2014 tekent de verzoekende partij verzet aan tegen die beslissing.

Op 19 mei 2014 heeft een hoorzitting plaats.

Op 16 juni 2014 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de overtreder een administratieve geldboete van 2100 euro op te leggen en de verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze administratieve geldboete. Deze beslissing wordt dezelfde dag met een aangetekende brief aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

3.5. Op 23 juni 2014 stelt de verzoekende partij tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken.

Op 29 juli 2014 heeft een hoorzitting plaats.

Op 16 oktober 2014 beslist de administrateur-generaal van het Agentschap Wegen en Verkeer aan de overtreder een administratieve geldboete op te leggen van 2100 euro en de verzoekende partij burgerrechtelijk aanspra-

kelijk te stellen voor de betaling van die boete. Die beslissing wordt dezelfde dag met een aangetekende brief aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het eerste middel is afgeleid uit de schending aan van artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en “machtoverschrijding ingevolge juridisch onaanvaardbare vaststellingen, als inbreuk op het vermoeden van onschuld”.

De verzoekende partij voert aan dat bij het aanvankelijk proces-verbaal geen ijkingscertificaat werd gevoegd van de weegbrug waarmee de overlading werd vastgesteld.

Voorts betoogt zij dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de vormvoorschriften correct zijn nageleefd en dat niet met absolute zekerheid kan worden vastgesteld dat de gevoegde weegbon daadwerkelijk een “PC-outprint” betreft van de weging met de “vermoed geijkte weegbrug”.

Ten slotte stelt zij dat de overtreder de weegbon nergens “ne varietur” ondertekend heeft. Ook de verwijzing naar de door de chauffeur ingevulde vragenlijst is niet correct. De chauffeur heeft weliswaar aangekruist dat zij de overtreding niet betwist, doch zij heeft eveneens verwezen naar de laadprocedure en aangestipt dat zij geen mogelijkheden had om het gewicht van de lading te controleren en niet op de hoogte was van de overlading. De verzoekende partij stelt dat deze elementen samen gelezen dienen te worden en dat het louter aanvinken van de vermelding dat de overlading niet wordt betwist

de overlading niet bewijst. Daartoe is immers vereist dat de weegbon “ne varietur” ondertekend wordt.

De verzoekende partij besluit hieruit dat het materieel element van de inbreuk – de overlading – niet is vastgesteld.

5. In de memorie van antwoord benadrukt de verwerende partij dat deze grieven niet eerder werd opgeworpen in de administratieve procedure. Zij verwijst tevens naar de volgende arresten van de Raad van State waarin dezelfde problematiek aan bod kwam: nr. 225.511 van 18 november 2013, nr. 226. 268 van 29 januari 2014, nr. 226.502 van 21 februari 2014, en nr. 226.503 van 21 februari 2014.

6. In de memorie van wederantwoord repliceert de verzoekende partij dat precedents naar Belgisch recht geen bindende kracht hebben. De verwerende partij voert bovendien geen enkele rechtsgrond aan die haar stelling dat de betrokken argumenten niet werden opgeworpen in de administratieve procedure, kan ondersteunen.

7. In haar laatste memorie voegt de verzoekende partij niets meer toe aan hetgeen zij reeds heeft uiteengezet.

Beoordeling

8. In zoverre in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 6.2. van het EVRM, stelt de Raad van State vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet, waarin de schending van het vermoeden van onschuld te dezen zou bestaan. Zij zet niet concreet uiteen waarom de aangeklaagde gebreken met betrekking tot de vaststelling van de overlading tot gevolg zouden hebben gehad dat het vermoeden van haar onschuld tijdens haar bestuursrechtelijke vervolging niet meer zou hebben gegolden. In zoverre is het middel niet ontvankelijk.

9. Zoals in het auditorsverslag reeds werd vastgesteld en door de verzoekende partij in haar laatste memorie niet wordt betwist, heeft de verzoekende partij noch in het kader van het verzet tegen de initiële beslissing van de wegeninspecteur-controleur, noch in het kader van het beroep tegen de beslissing na verzet, het materieel element van de inbreuk betwist. Zij heeft op geen enkel ogenblik in de procedure aangevoerd dat het ijkingscertificaat niet bij het proces-verbaal was gevoegd. Het blijkt overigens niet dat daartoe een verplichting bestaat. De verzoekende partij laat voorts na enige rechtsregel aan te duiden waaruit blijkt dat de aswegers moeten worden geijkt. In het proces-verbaal wordt vermeld dat de asdrukweiger door de metrologische dienst van de FOD Economie, K.M.O. en Energie op zijn juistheid werd getest op 2 maart 2012. De Raad van State ziet niet spontaan in waarom een controle op vrijwillige basis door de metrologische dienst, minder zekerheid zou verschaffen omtrent de correctheid van een uitgevoerde weging dan in geval van een wettelijk bepaalde ijking.

Evenmin heeft de verzoekende partij enige opmerking gemaakt in verband met de weegbon die als bijlage bij het proces-verbaal is gevoegd. De vaststellingen in het proces-verbaal stemmen overigens overeen met de gegevens vermeld op de weegbon, zodat er geen twijfel over bestaat dat deze de resultaten bevat die met de in het proces-verbaal vermelde asweiger werden vastgesteld. Bijgevolg gaat de Raad van State ervan uit dat de bijlage met de weegbon deel uitmaakt van het proces-verbaal. Krachtens artikel 62, § 2, van het Aslasten-decreet hebben de processen-verbaal opgemaakt door de bevoegde ambtenaren bewijskracht tot het tegendeel bewezen is voor zover een afschrift ervan ter kennis wordt gebracht aan de overtreder en in voorkomend geval aan de onderneming binnen een termijn van veertien dagen na de vaststelling van de inbreuk.

Ten slotte heeft de verzoekende partij ook geen bezwaar gemaakt ten aanzien van het feit dat de weegbon niet “ne varietur” werd ondertekend. De verzoekende partij verduidelijkt overigens niet op welke rechtsgrond zij meent dat “vereist [is] dat de weegbon ‘ne varietur’ wordt ondertekend”.

Niet de verklaring van de bestuurder – het louter aanvinken – dat zij de inbreuk niet betwist, ligt ten grondslag aan de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete, doch wel de materiële vaststellingen in verband met de overlading. De opmerking van de verzoekende partij hierover is bijgevolg irrelevant.

10. De verzoekende partij toont in dit middel geenszins aan dat het “juridisch onaanvaardbaar” zou zijn de overlading van het voertuig als bewezen te beschouwen.

Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van “het procedureel gewaarborgde recht van onafhankelijkheid van de beslissende en rechtsprekende overheid en het beginsel van behoorlijk bestuur”.

De verzoekende partij voert aan dat de procedure niet de noodzakelijke garanties biedt op “een eerlijke en onafhankelijke administratieve rechtsbedeling”, doordat de procedure volledig wordt afgewerkt door en voor het Agentschap Wegen en Verkeer, “zonder enige tussenkomst van een derde onafhankelijke instantie, waardoor er geen strikte scheiding van machten plaatsvindt”. Zij wijst er op dat de administratieve geldboete een strafrechtelijk karakter heeft in de zin van artikel 6 EVRM en dat bijgevolg een onpartijdige en onafhankelijke beoordeling gewaarborgd moet zijn. Volgens de verzoekende partij zouden de vaststellingen ook door de Federale Wegpolitie kunnen gebeuren. Het vermoeden van afhankelijkheid wordt nog versterkt door de centralisatie van diverse diensten in hetzelfde gebouw en de uitwisseling van het administratief personeel. Evenmin kan worden gesteld dat het feit dat het

Agentschap Wegen en Verkeer, waartoe de wegeninspecteurs-controleurs behoren, onder de verantwoordelijkheid valt van de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit, een gegeven is dat eigen is aan de structuur van het bestuur en dat dienvolgens niet dienstig kan worden aangevoerd om de onpartijdigheid van het bestuur te betwisten.

12. In de memorie van wederantwoord merkt de verzoekende partij op dat door het feit dat het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ de onafhankelijkheid niet waarborgt er gegronde twijfel bestaat omtrent de vooringenomenheid en het gebrek aan objectiviteit bij het nemen van de beslissingen na verzet en in beroep. Het feit dat tegen de beslissing van de administrateur-generaal beroep open staat bij de Raad van State en dat bij niet-betaling van de administratieve geldboete een dwangbevel kan worden uitgevaardigd waartegen verzet kan worden gedaan bij de rechtbank van eerste aanleg is volgens de verzoekende partij naast de kwestie aangezien de verschillende beslissingen genomen worden door één en dezelfde instantie, namelijk het Agentschap Wegen en Verkeer, zonder tussenkomst van een derde onafhankelijke instantie. Het uitvaardigen van een dwangbevel is bovendien facultatief, zodat het niet altijd mogelijk is om verzet aan te tekenen bij de rechtbank van eerste aanleg. De mogelijkheid om tegen de beslissing van de administrateur-generaal vernietigingsberoep in te stellen bij de Raad van State biedt geen antwoord op het bewaar dat tijdens de administratieve procedure niet aan de waarborgen gesteld door artikel 6 EVRM is voldaan.

13. In haar laatste memorie benadrukt de verzoekende partij nog dat het niet mogelijk is dat enerzijds wordt erkend dat er te dezen sprake is van een strafrechtelijke sanctie, doch dat anderzijds de overheden die deze strafrechtelijke boetes opleggen geen rechterlijke instanties zijn in de zin van artikel 6 EVRM.

Beoordeling

14. De wegeninspecteur-controleur en de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit treden bij het opleggen van een administratieve geldboete ingevolge een inbreuk op het Aslastendecreet niet op als jurisdictioneel orgaan, maar wel als organen van het actief bestuur.

Ook organen van het actief bestuur moeten de onpartijdigheidsplicht in acht nemen, doch voor hen geldt die verplichting niet zo absoluut als voor de rechter en zij moet verenigbaar zijn met de eigen aard, meer bepaald de eigen structuur van bestuur. Daarbij dient rekening te worden gehouden met de wijze waarop de administratieve procedure door de decreetgever wordt geregeld.

De omstandigheid dat het agentschap Wegen en Verkeer waartoe de wegeninspecteurs-controleurs behoren, onder de verantwoordelijkheid valt van de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit, is een gegeven dat eigen is aan de structuur van het bestuur en kan dienvolgens niet dienstig worden aangevoerd om de onpartijdigheid van de betrokken bestuursorganen te betwisten.

In de mate dat de verzoekende partij zich in de nadere uiteenzetting van het middel ook gewag maakt van de door artikel 6.1. van het EVRM voorziene waarborgen inzake een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige “rechterlijke instantie” moet worden herhaald – zoals reeds in talloze arresten aangegeven – dat artikel 6 EVRM niet vereist dat de administratieve instanties die de boete hebben opgelegd of die kennis hebben genomen van het verzet of het beroep daartegen, aan alle vereisten van artikel 6, § 1 EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de administratieve overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met “volle rechtsmacht”, in de zin waarin het EHRM dat begrip verstaat (EHRM 17 april 2012, Steiniger t. Oostenrijk, nr. 21539/07, § 46).

Tegen de beslissing van de minister kan de verzoekende partij overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Het standpunt dat de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, § 1, EVRM werd reeds in talloze arresten van de Raad van State en nationale hogere rechtscolleges zijnde het Hof van Cassatie en het Grondwettelijk Hof bevestigd (Cass. 15 oktober 2009, *Arr.Cass.* 2009, 584; Grondwettelijk Hof, 18 februari 2016, nr. 25/2016, B.40.1 en B.40.2).

15. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van “de motiveringsplicht, in de ruimste zin”, doordat “de bestreden beslissing niet in concreto gemotiveerd is en zich beperkt tot de uiteenzetting van een louter juridisch - theoretisch leerstuk, ter staving van de taken en missie van het Agentschap Wegen en Verkeer”.

De verzoekende partij laat in de nadere uiteenzetting van het middel gelden dat niet wordt geantwoord op het argument dat de vervoerde trailer geladen was door de afzender en de chauffeur geen technische hulpmiddelen ter beschikking had om de massa van het voertuig vast te stellen. Er bestaat een duidelijk oorzakelijk verband tussen de handelingen van de afzender en de overlading. Als de afzender het voertuig juist zou geladen hebben, zou het niet overladen zijn geweest. Op dit belangrijk argument alsook op de in subsidiaire orde aangevoerde verzachtende omstandigheden wordt in de bestreden beslissing niet geantwoord.

De verzoekende partij stelt vast dat op haar argumentatie niet concreet geantwoord werd. Er blijkt integendeel dat bepaalde onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing identiek zijn aan die van een andere beslissing. Zij besluit dat, nu geen twee situaties identiek zijn, de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de aangehaalde redenen niet volstaan om de bestreden beslissing te dragen.

17. In de memorie van wederantwoord betoogt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing niet concreet op haar argumenten werd geantwoord.

18. In haar laatste memorie voegt de verzoekende partij niets meer toe aan hetgeen zij reeds heeft uiteengezet.

Beoordeling

19. De formelemotiveringsplicht, vervat in de genoemde wetsbepalingen, impliceert niet dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten niet worden aangenomen.

20. De bestreden beslissing doet uitspraak over het bestuurlijk beroep dat de verzoekende partij tegen de beslissing op verzet van de wegeninspecteur-controleur heeft ingesteld. In dat beroep heeft de verzoekende partij in hoofdorde aangevoerd dat het materieel element van de inbreuk ontbreekt aangezien niet bewezen is dat het wegdek werd beschadigd, dat het moreel element van de inbreuk niet bewezen is aangezien de “de vervoerde trailer geladen was door de afzender en de chauffeur geen technische hulpmiddelen ter beschikking had om de massa van het voertuig vast te stellen”. Immers “als de afzender het voertuig juist zou geladen hebben, zou het niet overladen zijn

geweest”. Zij voerde eveneens in subsidiaire orde aan dat er verzachtende omstandigheden zijn.

21. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, na een vermelding van de wettelijke grondslag van de beslissing, een uiteenzetting van de feiten en de vaststelling dat het beroep ontvankelijk is, uiteengezet dat het materieel element en het moreel element van de inbreuk bewezen zijn.

Wat het materieel element van de inbreuk betreft, wordt in de bestreden beslissing geantwoord dat het decreet een wettelijk vermoeden van schade instelt van beschadiging bij overschrijdingen van de maximale toegelaten massa onder de assen en dat de appellanten er niet in slagen aan te tonen dat de vastgestelde overlading *in casu* geen wegdekbeschadiging met zich heeft meegebracht.

In de bestreden beslissing worden vervolgens de redenen uiteengezet waarom het moreel element van de inbreuk bewezen wordt geacht:

“Eenieder die een voertuig gebruikt, moet zich ervan vergewissen dat de massa en de massa onder de assen niet meer bedraagt dan de maximaal toegelaten massa, ook al heeft hij zelf het voertuig niet geladen;

Het verzuim daaraan te voldoen kan het opzet of de schuldige nalatigheid uitmaken vereist opdat het morele element van het misdrijf zou bestaan. Het woord ‘kan’ is logisch daar ontegensprekelijk stellen dat men, bij gebrek aan controle van de massa van zijn voertuig, onachtzaam of opzettelijk handelde in strijd zou zijn met het vermoeden van onschuld;

Bij realisatie van het materieel element van het misdrijf ontstaat bij de zogenaamde onachtzaamheidsmisdrijven een feitelijk vermoeden dat het moreel element aanwezig was;

De vaststelling van een overlading wijst er dus, *prima facie*, op dat de overtreder nalatig is geweest;

Behoudens wanneer de overtreder, met een zekere graad van geloofwaardigheid, de naleving van de voor hem geldende algemene zorgvuldigheidsplicht kan aantonen, door bijvoorbeeld met succes een grond van rechtvaardiging of enige andere schulditsluitingsgrond aan te

voeren, kan de schuld worden afgeleid uit het materiële feit van de overtreding;

Appellanten merken vooreerst op dat de overtreder verklaard heeft dat hij niet op de hoogte was van de overlading;

Niet weten dat het voertuig overladen was is geen voldoende argument, vermits de inbreuk niet opzettelijk moet zijn gepleegd om toch strafbaar te zijn;

Wanneer er geen technische middelen ter beschikking van de overtreder staan om de massa onder de assen van zijn voertuig te wegen, wordt van hem verwacht een voldoende marge in acht te nemen zodat het risico op overlading zo goed als zeker uitgesloten is. Ook al moet de lading daarvoor verdeeld worden over verschillende transporten. Zo niet handelt hij onachtzaam;

Er dient te worden onderzocht of de vastgestelde overlading niet van die aard was dat de overtreder aan de hand van een (visuele) inspectie, had kunnen vermoeden dat er zich een probleem zou kunnen voordoen;

De eerste as van de trekker was overladen met 1.378 kg, de eerste, tweede en derde as van de oplegger waren respectievelijk overladen met 2.362 kg, 2.401 kg en 2.517 kg overladen. Er werd daarenboven een totale overlading van 10.912 kg vastgesteld.

Het voertuig was geladen met bomen;

Er moet worden aangenomen dat een dergelijke asoverlading en een dergelijke totale overlading voor een normale, voorzichtige en redelijke chauffeur niet onopgemerkt kan blijven;

Het feit dat ook de totale toegelaten massa overschreden was zoals blijkt uit de vaststellingen, zou een normale, voorzichtige en redelijke chauffeur tot extra voorzichtigheid dienen aan te manen;

De appellanten merken op dat er op de vrachtbrief het gewicht van de lading ontbrak; In artikel 23 van de wet van 3 mei 1999, betreffende het vervoer van zaken over de weg, wordt er bepaald dat er een vrachtbrief dient te worden opgemaakt voor elke zending. De schending hiervan alsook van de verplichtingen opgelegd door de koning worden strafbaar gesteld op basis van artikel 36 van dezelfde wet. In het ministerieel besluit van 8 mei 2002, genomen ter uitvoering van het koninklijk besluit van 7 mei 2002 betreffende het vervoer van zaken over de weg, wordt bepaald dat op de vrachtbrief alle rubrieken (m.u.v. 16) moeten worden ingevuld. Het feit dat de massa niet was ingevuld op de vrachtbrief moest de chauffeur dus eerder tot extra voorzichtigheid aanmanen vermits hij geen enkel middel had om te weten hoeveel zijn vrachtwagen woog.

De overtreder, als professioneel chauffeur wist dit beter dan wie ook, of diende dit minstens te weten;

Het gegeven dat het proces-verbaal geen elementen staan die kunnen wijzen op het feit dat de overlading eventueel visueel zichtbaar was, doet hieraan geen enkele afbreuk daar het niet gaat om de vraag of de overlading visueel zichtbaar was, maar wel om de vraag of de overtreder, na (visuele inspectie), met voldoende zekerheid, kon aannemen dat er zich geen overlading voordeed:

Wanneer hem geen middelen ter beschikking staan om de massa onder de assen na te gaan en er na een grondige (visuele) inspectie van zowel het voertuig als de (verdeling van de) lading, niet met voldoende zekerheid kan worden aangenomen dat er zich geen overlading onder een van de assen voordoet, komt het de normale, voorzichtige en redelijke chauffeur toe zich niet met het voertuig op de openbare weg te begeven; Door zich desondanks met het voertuig op de openbare weg te begeven heeft de overtreder een risico genomen;

Hij die er zich immers weliswaar bewust van is dat zijn handelen of onthouding strafrechtelijk beschermde rechtsgoederen of rechtsbelangen kan schenden, doch erop vertrouwt - door een verkeerde inschatting van de situatie: ondoordachtheid, lichtzinnigheid of overmoed - dat deze mogelijke gevolgen - die hij niet wil - niet zullen intreden, handelt met bewuste culpa;

Uit het voorgaande blijkt dan ook overduidelijk dat het gedrag van de overtreder in casu niet strookte met hetgeen van een normale, voorzichtige en redelijke chauffeur, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, kan verwacht worden;

Het opzet in hoofde van de overtreder is dan ook bewezen.”

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom de verwerende partij de ingeroepen verzachtende omstandigheid dat de overtreder “niet gekend [is] wegens overladingsmisdrijven”, niet aanneemt: in hoofdzaak omdat het ontbreken van precedents in hoofde van de overtreder reeds tot een mildere bestraffing leidt daar de administratieve geldboete verdubbeld kan worden wanneer binnen een periode van één jaar opnieuw een inbreuk wordt gepleegd en omdat dit gegeven een minimumvoorwaarde is doch op zichzelf geen grondige reden uitmaakt om een uitstel te kunnen verkrijgen. Tevens acht de verwerende partij het niet opportuun om rekening te houden met een eventueel blanco strafregister, nu de overtreder immers, bij een eventuele volgende inbreuk,

die wel strafrechtelijk vervolgd wordt, voor de strafrechter nog steeds zal kunnen genieten van het voordeel van een blanco strafregister. Eveneens benadrukt zij dat de administratieve geldboete wordt gehandhaafd op het decretaal bepaalde minimum.

22. De verzoekende partij maakt niet concreet duidelijk waarom met deze motieven niet op haar inhoudelijke argumenten wordt geantwoord. Het feit dat andere beslissingen waarbij voor een gelijkaardige inbreuk een administratieve geldboete werd opgelegd, identieke motieven bevatten, volstaat niet om te besluiten dat de motiveringsplicht werd geschonden. Overigens kan de verzoekende partij – die er zelf niet voor terugdeinst zowel in haar bestuurlijk beroep als voor de Raad van State dezelfde op identieke wijze geformuleerde middelen aan te voeren, waarover de Raad van State reeds meermaals in dezelfde afwijzende zin uitspraak heeft gedaan – bezwaarlijk verwerende partij verwijten dat “bepaalde onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing identiek zijn” aan die van andere zaken met betrekking tot dezelfde inbreuk op het Aslastendecreet, wanneer blijkt dat daarin identieke verweermiddelen werden ingeroepen.

23. Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 juni 2016,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest